

Arrest

nr. 181 182 van 24 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Arabische origine en bezit u de Irakese nationaliteit. Tevens geeft u aan een sjiitische moslim te zijn. U verklaart geboren te zijn op 1 juli 1993 in Darraji in de provincie Thi-Qar, Irak. Uw ouders besloten in 2003 om samen met u en uw broers en zussen te verhuizen naar Kerbala. In deze stad werden op 25 april 2015 uw vader, één van uw broers en één van uw zussen getroffen door een bomaanslag op een moskee in de wijk Bab Touerich. Uw broer Hasan en uw zus Amina lieten hierbij het leven.

U woonde tot 2014 in Kerbala en werkte daar als hulp van uw vader. Deze had een eigen vrachtwagen en werkte op zelfstandige basis voor allerlei handelaars. U genoot geen onderwijs in Irak. U leerde er nooit lezen of schrijven. In 2014 trouwde u met uw huidige echtgenote, een sjiitische vrouw afkomstig uit

Nasseriya. U ging samen met uw vrouw bij uw schoonouders wonen en vond werk bij Britam in Basra, een bedrijf dat gespecialiseerd is in de bewaking van buitenlandse oliefirma's. U werkte hier als chauffeur in een bewakingsteam dat bestond uit een tiental bewapende bewakingsagenten. U stond samen met uw team in voor de bewaking van ingenieurs die werkzaam waren op de olievelden in de ruime regio rond Basra. Uw werkregime hield in dat u telkens een volle week in Basra verbleef waarna u één week vrij was, dewelke u dan doorbracht in Nasseriya, bij uw vrouw en schoonfamilie.

Op 13 juni 2015 meldden drie personen zich aan aan het onthaal van de kantoren van Britam. Zij vroegen naar u en naar Mehdi en Jamal, de twee andere chauffeurs uit het bewakingsteam waarvan u lid was. Deze drie mannen stelden zich voor als zijnde leden van Asaib Ahl Al Haq (AAH). Het onderhoud tussen jullie en deze drie militieleden duurde ongeveer een half uur. De mannen vroegen jullie om de bewakingsopdracht voor de volgende dag te saboteren. Op deze dag, 14 juni 2015, zouden jullie twee Britse ingenieurs, Clay en Oliver, moeten vervoeren naar de olievelden van El-Harrah, in de buurt van Nasseriya. Jullie zouden deze ingenieurs en de wagens waarin jullie hen vervoeren, op een bepaald punt in de woestijn aan hen moeten overdragen. In eerste instantie gingen jullie akkoord met dit voorstel, uit angst voor deze machtige militie. Nadat deze mannen vertrokken waren, bespraken jullie drie wat hiermee te doen. Jullie besloten jullie overste, Jim, in te lichten. Jim gaf, na een kort overleg met de directeur, opdracht om de voorziene missie voor de volgende dag te annuleren.

Twee dagen later, 15 juni 2015 begon uw vrije week en keerde u terug naar Nasseriya. Dezelfde avond, u stond in uw slaapkamer op de eerste verdieping van het huis, zag u vijf pick-ups, met de typerende kenmerken van de AAH, de straat inrijden. U vermoedde dat ze voor u kwamen en u besloot hierop te vluchten. Via de zolder ging u, zonder uw vrouw en haar familie te verwittigen, het dak van uw huis op, waarna u via het dak van de burens aan deze gevaarlijke situatie kon ontsnappen.

U vluchtte verder naar uw ouders in Kerbala. De volgende dag, 16 juni 2015, telefoneerde u met uw echtgenote. Zij wist u te vertellen dat de mannen in de pick-ups het huis van uw schoonfamilie waren binnengevallen. Ze vroegen naar u en ze zeiden tegen uw vrouw dat ze u wilden oppakken, zoals ze met Mehdi, uw collega-chauffeur bij Britam, al hadden gedaan. Omdat u niet aanwezig was in het huis, hebben ze uw schoonvader ontvoerd. De militieleden namen ook verschillende werkgerelateerde documenten en uw GSM mee.

Uw vader raadde u aan om Irak te verlaten en veiliger oorden op te zoeken. U vertrok bijgevolg op 25 juni 2015 vanuit Najaf per vliegtuig naar Turkije. Via Griekenland kwam u Europa binnen en bent u doorgereisd richting België, waar u op 21 juli 2015 aankwam en een dag later een asielaanvraag indiende.

Na uw vertrek uit Irak kwamen twee onbekende mannen in Kerbala informeren naar uw persoon. Uw jongste broer zei hen dat hij niet wist waar u was. Ook ontstonden er problemen tussen uw familie en uw schoonfamilie. Uw schoonfamilie eiste dat u zich ging aangeven bij de milities opdat uw schoonvader vrijgelaten zou worden. Aangezien u hier niet aan kan en wil voldoen, zijn er problemen ontstaan tussen de twee families. U heeft dit alles vernomen van uw echtgenote, die zich momenteel bij uw tante langs vaders kant in Basra bevindt. Zij is daar naartoe gebracht door uw familie wegens de problemen die ontstaan zijn tussen uw familie en uw schoonfamilie. Op 20 maart 2016 vernam u van uw echtgenote dat uw schoonvader vermoord werd. De precieze omstandigheden van zijn overlijden zijn u evenwel niet bekend.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een origineel rijbewijs (uitgereikt op 21/05/2012); een originele identiteitskaart (uitgereikt op 17/08/2014); een origineel nationaliteitsbewijs (uitgereikt op 28/05/2014); een kopie van de huwelijksakte; een origineel ontvangstbewijs van het koerierbedrijf DHL; één originele werkbadge van Britam (om toegang te krijgen tot de olievelden); 2 werkbades van Britam (personeelsbadge en rijbewijsbadge); uw medisch dossier van de cardioloog van het AZ te Roeselare; een kopie van de woonkaart van uw vader; 5 originele foto's van uw overleden zus (waarvan drie net na de aanslag van 25/04/2015); een kopie van de overlijdensakte van uw zus.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u slechts een beperkte kennis had over de gebeurtenissen waarbij u zelf betrokken zou zijn geweest en/of waarvan u slachtoffer zou zijn geweest. Uw verklaringen hieromtrent vertonen niet alleen ernstige hiaten maar tevens merkwaardigheden en tegenstrijdigheden.

Zo is het hoogst opmerkelijk dat jullie op 13 juni om 10u in de ochtend op de hoogte gesteld werden van de opdracht van 14 juni, dat de briefing een half uur duurde, en toch staan er om 11u, een schamele 30 minuten na de beëindiging van de briefing, drie militieleden voor de poorten van Britam die én op de hoogte zijn van de opdracht én een plan uitgedokterd hebben om de ingenieurs te ontvoeren (CGVS

21/04/2016, p. 20). Het gesprek met de drie leden van AAH aan de poort van Britam duurde volgens uw verklaringen twintig tot dertig minuten (CGVS 21/04/2016, p. 17 en 18). U kon over deze ontmoeting enkel vertellen dat ze jullie zeiden dat ze van AAH waren, dat ze op de hoogte waren van jullie opdracht op 14 juni en dat jullie de auto's en de ingenieurs op een bepaalde plaats in de woestijn achter moesten laten (CGVS 21/04/2016, p. 16-19). Gevraagd naar meer details, naar de argumentatie van beide partijen, naar het tijdstip waarop dit alles zou moeten gebeuren en naar de modus operandi van de operatie, diende u het antwoord schuldig te blijven en herhaalde u slechts bovenstaande (CGVS 21/04/2016, p. 18). Indien het onderhoud effectief een twintigtal minuten geduurd heeft, mag er aangenomen worden dat er meer dan bovenstaande verteld is geweest. Over wat er na dit gesprek gebeurde stemmen uw verklaringen niet overeen. Zo gaf u eerst aan dat jullie na het gesprek met de drie militieleden meteen naar uw verantwoordelijke, Jim, zijn gegaan om hem hiervan op de hoogte te stellen (CGVS 09/02/2016, p.16), terwijl u tijdens uw tweede gehoor stelde dat u eerst samen met Jamal en Mehdi nog een uurtje heeft besproken wat jullie zouden moeten doen, alvorens naar Jim te gaan rond 12u30 (CGVS 21/04/2016, p. 18 en 19). Ook over het gesprek met Jim bleef u vaag. U had het over een onderhoud van een tiental minuten, maar u kon slechts vertellen dat Jim jullie bedankt heeft en de opdracht heeft geannuleerd na een gesprek met zijn directeur (CGVS 21/04/2016, p. 20). Jim zou ook tips gegeven hebben, maar ook deze kon u niet verder omschrijven (CGVS 21/04/2016, p. 20). Verder verklaarde u ook dat u in maart jongstleden vernam dat uw schoonvader vermoord werd. U vertelde hier enkel over dat uw echtgenote dit te weten is gekomen via haar zuster, verder kon u geen informatie meedelen, ook niet als u gevraagd wordt naar verdere details. Het was voor u zelfs niet duidelijk of het om een natuurlijk overlijden dan wel om een moord ging (CGVS 21/04/2016, p. 4 en 25). Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs van zijn overlijden neer. Tot slot verklaarde u ook dat er problemen zijn tussen uw familie en de stam van uw schoonfamilie, u zou zich aangeboden moeten hebben bij AAH zodat deze uw schoonvader konden vrijlaten. Gezien u dat niet wou of kon doen, is uw schoonvader intussen vermoord en zijn de problemen groter geworden (CGVS 21/04/2016, p. 4). Maar wederom, gevraagd naar wat deze problemen concreet inhouden, of er bedreigingen, geweldplegingen en/of incidenten zijn geweest, kan u geen enkel detail geven, enkel een algemene omschrijving dat er problemen bestaan tussen enerzijds uw familie en anderzijds uw schoonfamilie (CGVS 21/04/2016, p. 24). Dit gebrek aan gedetailleerde kennis aangaande de kerngebeurtenissen van uw asielrelaas in combinatie met merkwaardigheden en tegenstrijdigheden ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Voorts zijn uw verklaringen over de inval van AAH in de woning van uw schoonfamilie slechts weinig overtuigend. Zo is het opmerkelijk dat u niet kon zeggen hoeveel personen er binnenvielen in de woning van uw schoonfamilie op 15 juni (CGVS 09/02/2016, p. 21). U verklaarde dat zij zich met geweld toegang verschaften tot alle ruimtes van de woning en alle kasten doorzochten. U beweerde eerst dat de militieleden al uw originele documenten stalen. Wanneer u er vervolgens werd op gewezen dat u uw originele identiteitskaart, rijbewijs en nationaliteitsbewijs had voorgelegd in het kader van uw asielaanvraag, stelde u uw antwoord bij en zei u dat ze deze documenten niet hadden meegenomen, hoewel deze ook in het huis van uw schoonouders lagen. Uw echtgenote hield deze in bewaring (CGVS 09/02/2016, p. 21-22). Indien de militieleden daadwerkelijk het volledige huis doorzocht zouden hebben, is het opmerkelijk dat zij deze documenten niet zouden hebben aangetroffen.

Daarnaast is het bevreemdend dat u niets heeft ondernomen om meer informatie te verzamelen aangaande de preciaire situatie waarin u verzeild zou zijn geraakt. Zo was u bijvoorbeeld wel op de hoogte van het feit dat AAH uw collega-chauffeur Mehdi heeft ontvoerd (CGVS 09/02/2016, p. 20 en 21; CGVS 21/04/2016, p. 8, 9 en 23), maar kon u daaromtrent niets meer vertellen. Ook heeft u geen poging meer ondernomen om meer te weten te komen over enerzijds uw situatie en anderzijds deze van Mehdi: u heeft geen contact gezocht met uw andere collega Jamal (CGVS 09/02/2016, p. 23; CGVS 21/04/2016, p. 8, 9 en 10), u heeft geen contact meer opgenomen met uw werkgever Britam (CGVS 21/04/2016, p. 9), u heeft geen aangifte gedaan bij de politie (CGVS 09/02/2016, p. 24) en u weet niet of uw schoonfamilie dit wel heeft gedaan (CGVS 21/04/2016, p. 23, 25 en 26). Uw verklaringen hiervoor, namelijk dat uw GSM werd ontvreemd door AAH (CGVS 21/04/2016, p. 9), dat u in Kerbala geen internet had (CGVS 21/04/2016, p. 9 en 10), dat u analfabeet bent (CGVS 21/04/2016, p. 9), voldoen niet om uw nalatige attitude aannemelijk te maken. Het is in deze context ook bevreemdend dat u niet kon zeggen over het lot van uw collega-chauffeur Jamal, die samen met u en Mehdi door AAH werd benaderd (CGVS 09/02/2016, p. 23).

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsfunctionarissen geïdoleerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die

naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te weerleggen. Zij tonen uw identiteit, uw nationaliteit en uw professionele activiteiten aan, dewelke niet worden betwist. Met betrekking tot het overlijden van uw zus moet worden opgemerkt dat dit losstaat van uw asielaanvraag. U verklaarde dat uw zus het slachtoffer werd van een aanslag die gericht was tegen (de bezoekers van) een moskee in Kerbala.

Met betrekking tot uw medische situatie dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, noch te brengen zijn onder de bepalingen van subsidiaire bescherming. Indien u een machtiging tot verblijf op basis van uw medische problemen wenst te verkrijgen, dient u zich te beroepen op de daartoe geëigende procedures.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), artikelen 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

2.1.2. In hoofddorde vraagt verzoeker om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen op basis van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat hij reeds tijdens zijn gehoor bij het CGVS het vermoeden uitte dat de militieleden een spion binnen het bedrijf hadden. Waarschijnlijk bracht deze hen nog voor de briefing begon op de hoogte van verzoekers taak. Verzoeker is ervan overtuigd dat deze spion zijn opdracht voorbereidde. Bijgevolg hadden zij meer tijd dan gesteld in de bestreden beslissing.

Verzoeker had bij het gesprek met de militieleden absoluut geen notie van de tijd. Het gesprek, dat volgens hem twintig tot dertig minuten duurde, kan dus korter geweest zijn.

Verzoeker stelt dat de militieleden weinig details gaven, maar net voldoende instructies gaven opdat hun plan zou slagen. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Op hun route zou Asaeb Ahl al Haq (AAH) ook een controlepost opzetten met het idee de ingenieurs zo te ontvoeren. Dit werd ook gezegd gedurende het gesprek. Er werd uitdrukkelijk gevraagd aan verzoeker en diens collega's om deze controlepost niet te vermijden en om niet te schieten. De militieleden gaven wel degelijk weinig details. De reden hiervoor is waarschijnlijk dat hun plan door minder details te geven meer kans op slagen had.

Verzoeker verwijst naar de verklaringen die hij tijdens zijn respectieve gehoren bij het CGVS aflegde over zijn gesprek met zijn overste Jim. Hij ontkent dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn.

Tevens benadrukt hij dat hij op dat ogenblik onder stress stond en absoluut geen notie had van de tijd. Het is dan ook moeilijk voor hem om nu exact het tijdstip te geven waarop zij met Jim gingen praten.

Over de moord op zijn schoonvader heeft verzoeker niet veel details omdat hij weinig contact heeft met zijn vrouw. De dood van haar vader is volgens haar familie toe te schrijven aan verzoeker. Ze spreken

hier weinig over omdat zij het moeilijk heeft met deze situatie. Verzoeker stelt weinig vragen omdat dit tussen hen een twistpunt is en omdat hij gedurende de weinige contacten die zij hebben liever vraagt hoe zij het stelt.

Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn eerste gehoor duidelijk aangaf dat hij niet wachtte tot de personen uit de wagens stapten en hen niet zag. Daardoor weet hij niet hoeveel personen de woning binnenvielen.

Verzoeker benadrukt voorts dat hij duidelijk heeft aangegeven dat zijn vrouw zijn originele documenten heeft weggeborgen. Daarom werden deze niet gevonden.

Verzoeker heeft geen verdere details over het lot van zijn collega's. Hij wil zo weinig mogelijk contact opnemen met personen in Irak uit vrees dat de militieleden te weten zouden komen dat hij in België is. Verder vindt hij het niet de rol van zijn familie om na te gaan wat er met hen is gebeurd. Voorts wil hij zich niet te veel bemoeien met het lot van zijn collega's omdat dit enkel nadelig kan zijn en negatieve herinneringen opwekt. *"Het was en is de intentie niet van verzoeker om alle middelen in te zetten om te weten wat gebeurde"*. Verder herhaalt verzoeker dat hij analfabeet is, geen internet had in Kerbala en geen gsm meer had.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoeker benadrukt voorts zijn specifieke profiel. Hij werkte voor een buitenlandse firma. Verzoeker verwijst naar de richtlijnen van UNHCR inzake Irak, daterend van mei 2012. Hierin wordt gesteld dat dit een risicoprofiel is. Verzoeker wenst zijn dubbele vrees te herhalen. Hij vreest AAH en de stam van zijn vrouw (wegens de moord op zijn schoonvader). Deze tweede vrees werd niet geanalyseerd in de bestreden beslissing.

2.1.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet op de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van oktober 2014. De volatiele en slechte veiligheidssituatie beperkt zich niet tot de noordelijke provincies maar strekt zich uit tot de zuidelijke provincies van Irak.

Verzoeker wijst daarnaast op de inhoud van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar de aangevoerde problemen en de aangehaalde vrees jegens AAH en de stam van zijn vrouw.

2.1.4. In uiterst ondergeschikte orde, herhaalt verzoeker dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de aangevoerde vrees jegens de stam van zijn vrouw. Verder verwijst hij het CGVS dat geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbare profiel. Verzoeker is analfabeet, laag opgeleid en werkte voor een buitenlandse firma. Volgens UNHCR hebben personen die werken voor buitenlandse firma's een risicoprofiel in Irak. Daarom moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

2.1.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de gehoorverslagen die zich reeds in het administratief dossier bevinden, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van oktober 2014 bij het verzoekschrift (rechtspiegingsdossier, stuk 1, bijlage B1).

2.2. Verweerder legt op 8 december 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de informatie in het administratief dossier (rechtspiegingsdossier, stuk 7). Het betreft een COI Focus van 4 augustus 2016 inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van 14 november 2016.

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.3.3. Verzoeker preciseert voorts niet op welke wijze artikel 26 PR CGVS *in casu* geschonden zou zijn. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.7. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die hij kende met AAH omwille van zijn weigering om hen te helpen om twee Britse ingenieurs te ontvoeren.

De door verzoeker geschetste gang van zaken is echter geheel niet geloofwaardig. Waar er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat het niet aannemelijk is dat AAH reeds dertig minuten na de briefing op de hoogte was van de opdracht en een plan had uitgedokterd, tracht verzoeker dit in het onderhavige verzoekschrift namelijk te verklaren doordat een lid van AAH het bedrijf reeds was geïnfilteerd, zijn opdracht voorbereidde en hiervan reeds voor de briefing op de hoogte was. Dit betreft echter een louter vermoeden in hoofde van verzoeker. Indien dit vermoeden werkelijk waar was, kan verder niet worden ingezien waarom AAH ervoor zou hebben geopteerd om zowel verzoeker als diens

twee collega's op voorhand van hun plannen op de hoogte te brengen, en dit ondanks dat de leden van deze militie duidelijk niet wisten waar hun loyaliteit lag, of zij AAH positief gezind waren en of zij zouden gehoorzamen. Gezien zij zelf toch al op de hoogte zouden zijn geweest van het verloop van de opdracht, namen zij hiermee immers het onnodige risico dat verzoeker en/of diens collega(s) hun plannen kenbaar zouden maken aan hun oversten of aan de personen die AAH wilde raken en dat zij op deze wijze de plannen onuitvoerbaar zouden maken. Deze vaststelling klemt nog des te meer nu AAH een machtige militie is zodat aangenomen kan worden dat zij geenszins nood had aan de hulp van verzoeker en diens collega's om de plannen te laten slagen.

In de bestreden beslissing wordt verder met recht gemotiveerd:

“Het gesprek met de drie leden van AAH aan de poort van Britam duurde volgens uw verklaringen twintig tot dertig minuten (CGVS 21/04/2016, p. 17 en 18). U kon over deze ontmoeting enkel vertellen dat ze jullie zeiden dat ze van AAH waren, dat ze op de hoogte waren van jullie opdracht op 14 juni en dat jullie de auto's en de ingenieurs op een bepaalde plaats in de woestijn achter moesten laten (CGVS 21/04/2016, p. 16-19). Gevraagd naar meer details, naar de argumentatie van beide partijen, naar het tijdstip waarop dit alles zou moeten gebeuren en naar de modus operandi van de operatie, diende u het antwoord schuldig te blijven en herhaalde u slechts bovenstaande (CGVS 21/04/2016, p. 18). Indien het onderhoud effectief een twintigtal minuten geduurd heeft, mag er aangenomen worden dat er meer dan bovenstaande verteld is geweest.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar hij *post factum* tracht te laten uitschijnen dat hij op dat moment geen notie had van de tijd en dat het gesprek met de leden van AAH mogelijk (veel) korter was, kan dit met zijn eerdere gezegden namelijk niet worden gerijmd. Verzoeker gaf dit niet aan bij het CGVS en stelde aldaar duidelijk dat het gesprek twintig tot dertig minuten duurde. Desalniettemin bleek hij niet aan de hand van de nodige details te kunnen aangeven wat er gedurende dit gesprek werd gezegd. Dat de militieleden weinig details gaven, kan aan het voormelde evenmin afbreuk doen. Verzoeker laat hiermee de vaststelling immers onverlet dat er, gelet op de voorgehouden duur van het gesprek met deze militieleden, meer gezegd moet zijn geweest dan hij voorhoudt.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Over wat er na dit gesprek gebeurde stemmen uw verklaringen niet overeen. Zo gaf u eerst aan dat jullie na het gesprek met de drie militieleden meteen naar uw verantwoordelijke, Jim, zijn gegaan om hem hiervan op de hoogte te stellen (CGVS 09/02/2016, p.16), terwijl u tijdens uw tweede gehoor stelde dat u eerst samen met Jamal en Mehdi nog een uurtje heeft besproken wat jullie zouden moeten doen, alvorens naar Jim te gaan rond 12u30 (CGVS 21/04/2016, p. 18 en 19).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De loutere herhaling van zijn eerdere gezegden is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de omtrent deze gezegden gedane vaststellingen. Zo al aangenomen kan worden dat verzoeker onder stress stond en daardoor het exacte tijdstip van het gesprek met Jim niet kon aangeven, doet dit er voorts hoegenaamd geen afbreuk aan dat van hem mocht worden verwacht dat hij op coherente wijze zou kunnen aangeven of zij al dan niet onmiddellijk naar Jim gingen of eerst een gesprek van een uur voerden.

Ook over het gesprek met Jim legde verzoeker vage en niet-overtuigende verklaringen af. In deze wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Ook over het gesprek met Jim bleef u vaag. U had het over een onderhoud van een tiental minuten, maar u kon slechts vertellen dat Jim jullie bedankt heeft en de opdracht heeft geannuleerd na een gesprek met zijn directeur (CGVS 21/04/2016, p. 20). Jim zou ook tips gegeven hebben, maar ook deze kon u niet verder omschrijven (CGVS 21/04/2016, p. 20).”

In zoverre verzoeker andermaal tracht te laten uitschijnen dat hij geen notie had van de tijd, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. Bij het CGVS gaf hij eerder namelijk duidelijk aan dat hun onderhoud met Jim *“tien minuutjes, 15 minuutjes”* duurde (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.20). Hoe dan ook verklaart hij hiermee niet waarom hij geen verdere toelichting kon verstrekken omtrent de inhoud van het gesprek met Jim en de door Jim verstrekte tips.

Verzoeker legde daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af over de inval in zijn woning door AAH.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader vooreerst met recht gesteld:

“Voorts zijn uw verklaringen over de inval van AAH in de woning van uw schoonfamilie slechts weinig overtuigend. Zo is het opmerkelijk dat u niet kon zeggen hoeveel personen er binnenvielen in de woning van uw schoonfamilie op 15 juni (CGVS 09/02/2016, p. 21). U verklaarde dat zij zich met geweld toegang verschafden tot alle ruimtes van de woning en alle kasten doorzochten. U beweerde eerst dat de militieleden al uw originele documenten stalen. Wanneer u er vervolgens werd op gewezen dat u uw originele identiteitskaart, rijbewijs en nationaliteitsbewijs had voorgelegd in het kader van uw

asielaanvraag, stelde u uw antwoord bij en zei u dat ze deze documenten niet hadden meegenomen, hoewel deze ook in het huis van uw schoonouders lagen. Uw echtgenote hield deze in bewaring (CGVS 09/02/2016, p. 21-22). Indien de militieleden daadwerkelijk het volledige huis doorzocht zouden hebben, is het opmerkelijk dat zij deze documenten niet zouden hebben aangetroffen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen. Dat hij op het ogenblik van de inval vluchtte, vormt voor zijn onwetendheid geen verklaring. Verzoeker telefoneerde over het incident nadien namelijk nog met zijn echtgenote, die bij het incident aanwezig was. Ook daarna stonden zij nog met elkaar in contact (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.21). In dit kader kon worden verwacht dat hij zich bij haar zou hebben geïnformeerd omtrent dit cruciale element in zijn relaas. De loutere herhaling van de verklaring dat zijn echtgenote zijn documenten in bewaring hield, kan voorts niet volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen.

Verzoeker legde over het voormelde incident bovendien nog andere onaannemelijke verklaringen af. Zo kon, gelet op de gewelddadige reputatie van AAH, worden verwacht dat hij zijn familie zou hebben gewaarschuwd dat deze organisatie in aantocht was in plaats van onmiddellijk en zonder hen te waarschuwen de vlucht te nemen. Verder is het niet geloofwaardig dat verzoeker naar aanleiding van het incident naar zijn ouderlijke woning zou zijn gevlucht indien hij werkelijk werd geïnteressaard door een machtige organisatie als AAH. Redelijkerwijze kon namelijk worden verwacht dat zij hem aldaar als eerste zouden komen zoeken. Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker vervolgens nog tien dagen en zonder verdere problemen in zijn ouderlijke woning kon verblijven indien hij werkelijk door AAH werd geïnteressaard.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder verklaarde u ook dat u in maart jongstleden vernam dat uw schoonvader vermoord werd. U vertelde hier enkel over dat uw echtgenote dit te weten is gekomen via haar zuster, verder kon u geen informatie meedelen, ook niet als u gevraagd wordt naar verdere details. Het was voor u zelfs niet duidelijk of het om een natuurlijk overlijden dan wel om een moord ging (CGVS 21/04/2016, p. 4 en 25). Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs van zijn overlijden neer. Tot slot verklaarde u ook dat er problemen zijn tussen uw familie en de stam van uw schoonfamilie, u zou zich aangeboden moeten hebben bij AAH zodat deze uw schoonvader konden vrijlaten. Gezien u dat niet wou of kon doen, is uw schoonvader intussen vermoord en zijn de problemen groter geworden (CGVS 21/04/2016, p. 4). Maar wederom, gevraagd naar wat deze problemen concreet inhouden, of er bedreigingen, geweldplegingen en/of incidenten zijn geweest, kan u geen enkel detail geven, enkel een algemene omschrijving dat er problemen bestaan tussen enerzijds uw familie en anderzijds uw schoonfamilie (CGVS 21/04/2016, p. 24).”

Verzoeker tracht zijn gebrek aan kennis omtrent voormelde feiten, die een essentieel onderdeel van zijn relaas en vrees uitmaken, ten onrechte te vergoelijken. Hij geeft aan dat hij omtrent het voorgaande geen verdere vragen stelde omdat zijn vrouw het met deze feiten moeilijk had. Dit vormt geenszins een afdoende verklaring voor zijn nalatigheid om zich over het voorgaande te informeren. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag en problemen, waaronder de problemen met zijn schoonfamilie.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker tracht tot slot nog te laten uitschijnen dat zijn loutere verleden als werknemer voor een buitenlandse firma zou volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Indien dit werkelijk zo zou zijn, kan echter niet worden ingezien waarom verzoeker het nodig achtte om een fictief asielaanvraag ten berde te brengen.

Uit de informatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan verder geheel niet worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat eenieder die in het verleden bij een buitenlandse firma heeft gewerkt aldaar zou dreigen te worden geïnteressaard of vervolgd. Mede gelet op het voorgaande, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille

van zijn voormalige werkzaamheden zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd in zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan vooreerst worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie in deze regio niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door verweerder neergelegde informatie bevestigt de omstandige motivering die in de bestreden beslissing is opgenomen inzake de (veiligheids)situatie in verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c). Tevens blijkt uit de informatie dat voormelde regio door verzoeker op een veilige wijze kan worden bereikt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat er in verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen nog beroept op zijn (voormalige) profiel en zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS